

ВЛАДИМИР КУЗЕМКО

ОЧАРОВАНИЯТ ПРИШЕЛЕЦ

Превод от руски: Васил Стоянов, 1987

chitanka.info

По пладне, когато слънцето вече припичаше, а поръчаният от един младежки вестник фейлетон замря на втория ред, в небето се разнесе протяжен гръм и до вилата ми се бухна извънземен космичен кораб. От него излезе Пришелеца, огледа се и бързо закрачи към входа на вилата.

„Значи, вярно предсказваха учените, че извънземните ще приличат на нас!“ — помислих си и бързо навлякох чиста риза. Не успях да си вържа вратовръзката. Вратата на стаята... не, не се отвори, а просто изчезна. Пришелеца стоеше на прага.

— Радвам се да приветствувам посланика на друга цивилизация! — започнах тържествено, заобикаляйки бюрото си.

— Радвай се, земянино — процеди Пришелеца и бюрото заедно с пишещата машина „Москва“ и празната кутия цигари „Прима“ се превърнаха в нищо. Даже не успях да ахна, когато изчезнаха по същия начин всичките столове и репродукцията на известна картина върху стената.

— Задълго ли сте при нас? — запитах със светски тон, правейки се, че нищо не е станало. — Откъде...

Пришелеца ме спря с жест и се отправи към прозореца. Убеждавайки се, че звездната му каруца е на мястото си, той впери в мен очи, приличащи на два рубинови лазера.

— Радвай се, казвам... Защото от всички обитатели на Земята ти ще умреш последен!

— Аз?... Последен?... — зафъфлих. — Справедливо ли е именно мен да надарят с вечен живот, когато има и други гении? Нашият Главен редактор, например. Боя се, че съм недостоеен, не съм успял да заслужа...

— Какъв вечен живот?! — ядоса се Пришелеца. — Сега ще излети с теб, ще хвърля Х-бомбата и ще се наслаждавам на гибелта на земяните. А ти ще подсилваш удоволствието ми с риданията си. След това ще те изхвърля в открития Космос...

— С какво не ви угодихме? — изписках жално.

— Подла планетка! — с негодувание отвърна Пришелеца. — През поминалия ейм в нея се блъсна дядо ми. Той наистина обичаше да си пийва, но мисля, че в този случай не е минало без интригите на земяните. И те ще отговарят за това! Тръгвай след мен!

Затворих очи...

— Какво става тук? — раздаде се от прага гласът на сестра ми Катя. Навреме дойде да навести брата си, гълъбицата!

— Коя е тая? — спря се Пришелеца, като я гледаше.

— Какъв е този нахалник? — сви заинтересувано очи Катя.

Пришелеца беше симпатично момче, но и моята Катя си я биваше — по улиците само светофарите не се обръщаха след нея.

— Сестра ми — галантно я представих на Пришелеца. — А това, Катя, е другар от Космоса...

— От съзвездието, Орион, по вашему — уточни Пришелеца. — Харесваш ми...

Мисля, че последните думи не се отнасяха за мен.

— А пък аз не знаех, че сме на „ти“! — с леден тон произнесе сестра ми. — Извинява ви това, че сте извънземен. Между другото, защо долетяхте на Земята?

— Представяш ли си, Катя, той иска всички нас... — започнах, но някаква неземна сила ме накара да млъкна.

— Научна командировка... Така да се каже, контакт с братята по разум... — заусуква се Пришелеца. — А как се казвате?

— Катя. — Сестра ми огледа стаята и се удиви: — Къде изчезна всичко?

Столовете и масата веднага се появиха на предишните си места. Върху бюрото ми, до чуждестранната пишеща машина, лежеше пакет „Марлборо“ и ръкопис на завършен хумористичен роман.

— Казвам се Ткр-фс-улшк — представи се Пришелеца.

— Значи, Леша! — зарадвах се аз.

След малко вече пиехме чай. Аз димях с „Марлборото“ и поглеждайки новата пишеща машина, хихиках над интересните места в романа. Катя и Пришелеца разговаряха, без да ми обръщат ни най-малко внимание.

— В нашето техническо учебно заведение много ме ценят. Шефът така и каза: ти ще бъдеш моят заместник. Имаш такива способности, че е грях да не ги използваш на ръководна работа — убеждаваше Пришелеца, без да сваля поглед от Катя.

— Ръководна работа — глупости! И заплата — ха! Инфарктът е гарантиран, а свободно време никакво! А мъжът на една моя позната е шлосер в автосервиза. Жена си в палто от норка облече, а шапката ѝ е от сребърна лисица, междупрочем...

— Аз също разбирам от техника. Да сглобя вечен двигател за мен е нищо работа... Сладкото ви е толкова вкусно!

— Баба ми ме научи да го варя — изчерви се от удоволствие Катя.

Минаха лятото и зимата. Минаха още много лета и зими. По заснежената алея се разхождаме цялото семейство. В прозрачното виолетово небе загадъчно свети Луната.

— А ето го съзвездието Орион — показва с ръка Леша на своя първороден. — По-рано живеех там. И знаеш ли...

— Знам, знам! — прекъсва го младият скептик. — Там много са те ценили, шефът ти е предлагал да заемеш мястото му, а той сам да ти стане заместник. Ти, папа, като пийнеш, все едно и също разправяш! — Момчето ловко цъкна през зъби и превърна в прах стоящия пред входа на парка милиционер.

— Не нагрубявай баща си! — срязва го Катя, като буташе пред себе си количката с близнаците. Шубата от норка и шапката от самур много ѝ отиваха. — И въобще веднага престани да хулиганстваш и върни милиционера на мястото му. Чуваш ли? Или ще видиш!

Опърничавият наследник сърдито шмръкна, но реши да не упорства. Сержантът отново се материализира, но само че сега носеше генералски пагони. Оглеждайки се объркано и без да забележи нищо подозрително, той за всеки случай изсвири отчаяно.

Вървахме бавно по заснежената алея. С наслаждение вдъхвах свежия студен въздух и кротко се усмихвах. От разтворилото се от край до край прозрачно виолетово небе примамливо и нежно светеха големи като павета звезди...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 23/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.